

العشق نارا و محرق ماسو کتھ

قصہ لیلیٰ مجنوں

۱۲۳
۲۱/۱۰/۲۰ حسب فرمائش

جے ایس نرسنگ ہسپتال پٹنہ ستر پٹنہ
تاجران کتب سچو بلڈنگ کھنٹی

لاہور

۱۹۳۱ء

(یہ چھپو شک و کسب نادر کلی لکچر میں یا تمام باجو ہندو سر دیپ پر مشتمل - سر داد ملکت شاہ سیکرٹری لاہور سے منسلک -)

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الف۔ اول ہے حمد خدائے نول جگہ گارن دا ہے بخشہ ہار اوہو
 مکھ مکھ درو درو دل تارن ہور آن، اصحاب سشمار اوہو
 دستگیر دے نام دا ورو کرے ریش دیاں پیریاں لاس پار اوہو
 قاصر لیلے تے مجنوں دا اکھ قصہ ہوئے عاشقان دے سردار اوہو
 ب۔ باہر بہت حد تھیں عشق اوس دا جویں شاعران بہت بیان کیتے
 مشتاق جیہ اکھیں ملن دیوے لبیاں اوپروں لعل قربان کیتے
 زلفاں لٹک ریاں رخساریاں تے دل عاشقان دے پریشان کیتے
 قاصر لیلے سی نور بہشت گویا مجنوں جہے بھی رب انسان کیتے
 ت۔ تک و لیلی دا قد مجنوں استاجاں الف دا نام دے
 طریق لیلی دے لبیاں دے دیکھ داسی بے تے دی جاں کلام دے
 صاف صاف کر دیکھ دا اکھیں نول او دیکھ زلف اُسدی جدو لالم دے
 قاصر قاصر دے لے حرف عاشقاں نے عشق یار دے وچہ تمام دے
 ش۔ شامتی بو دے نال لیلے کیتے مکتب وچہ قول قرار میاں
 راہ عشق دے جان قربان کرنی نہیں توڑنی عشق دی تاریاں
 جیہڑا پلک جھکے سوئی شرط ہارے رج رج کے کرن دیداریاں
 ج۔ جا کے لیلی دی رات تاش دکاں کیتیاں بہت ملامتاں نی

جیہڑیاں ظاہر عشق تے مشک بھریاں تیری دھی دیوچ علامتاں نی
 ماں پچھدی لیلے دس دھئے نینوں ایہہ کی وگیاں شامتاں نی
 قاصر کھلی ہو پچھدی دھی تائیں ساووں عشق دیاں کرامتاں نی
 ح۔ صن تے عشق دی جا کہ پڑی سگوں عشق دا دس مقام مائے
 یا او زمین تے یا آسمان اندر یا روم اندر یا او شام مائے
 یا کوئی چیز ہے کھاوے پیوے وی یا کوئی عشق ہے بڑی کھام مائے
 قاصر پھرے شیر پھیراں توں لوکی بہاں توں کرن سلام مائے
 خ۔ خاطر جمع ہوئی تیروں اوسدی لیلی مکتیوں پھر اٹھالیا
 مجنوں لیلی دے درد فراق اندر رو در اپنا حال گنوا لیا
 پاڑ چاک پوشاک توں خاک کینا عاشق اپنا جیس دٹا لیا
 قاصر خاطر لیلے دے مئے دی اُنھاں نے ہوئے ہمتہ عصالیا
 د۔ درد فراق دے نال مجنوں لیلے یار دے دے جانیکے جی
 حاضر بچھتیا ہیا سوال کر کے ڈنگا ہوئے تے گھر نی کھانکے جی
 لیلی آکھ دی ماں فقیر ڈنگا نہاں دج دیناں دے آئیکے جی
 قاصر ہمیں تاں بچھتیا یاں اُسندوں دیاں خیریں دست اٹھائیکے جی
 ق۔ ذرہ توں ڈھل نہ لاوے جھب پا پھیر توں خیر لیلی
 ماں نکھیاں شہدیاں مہر کرینے۔ بُرا ناں فقیر دے ویر لیلی
 حکم ماں تھیں پچھ کے پان خیر آئی نہ اوہ لاؤندی زمین تے پیر لیلی
 قاصر تھکے تھکے او ماروئے نی مجنوں رہے نہ تیرے بغیر لیلی
 م۔ روزا دے مجنوں دج ویر ہے است بچھیا جادو ننگ مسیاں
 لیلی نت آوے خیر پاوئے توں کرے مٹول نہ کسیدی سنگ مسیاں

آتش عشق دی دھانوں ساڑ دی جیویں شمع تے جلن تنگ میاں
 قاصر از جاں لوکاں معلوم کیئے کیئے دشمنان نے راہ تنگ میاں
 تر۔ زور نہ چلدا عشق آگے اوکھے عاجزی تے منت داریاں نی
 روندنا طرف اہل دی اٹھ ٹریا راتاں جنگلاں وچ گذاریاں نی
 مجنوں بیٹے دے درد فراق اندر رووے کے کیتیاں زاریاں نی
 قاصر شیر بگھیڑ تے ہرن پاہڑے کرن مجنوں دیاں ولداریاں نی
 س۔ سب دانا لوگ مل بیٹھے عاشق ہر سداے اک دیدار توں جی
 مجنوں کھاو نوں پیو نوں ترک پکڑی اتے چھوڑیا صبر قرار توں جی
 پیر خیم دایلی دے کتیاں دے تئیں دیکھ آئے میرے یار توں جی
 قاصر دیکھ فرزند دی ایہ حالت رووے باپ نصیب دی ہار توں جی
 ش۔ شان گمان نہ عشق چھڑے بادشاہاں توں عشق خراب کردا
 خط لکھ دایلی دے باپ تائیں پسترویا ہونے دی تہد بیر کردا
 آگوں میلی دے باپ نے کہہ دتائیں نہیں جا بلاں نال تقریر کردا
 قاصر ایسا بے سمجھ ہے پستیر امر جاو توں نہیں تا خیر کردا
 ص۔ صفت کردا پستراپنے دی اگے بیلی دے باپ دے جائیکے جی
 مجنوں پرمان دے وجہ بہال و تاراک خوب پوشاک پہنا سکے کہ جی
 ڈٹھا بیلی دے گھراں دا اوس کتا لیتا گود دے وجہ بہا سکے جی
 قاصر اوس دے پیراں دی خاک چمے ددماں چستاندیناں لکھ سکے جی
 حض۔ حساناں شصتی اولیاں نے جنہاں لایا سی، بیہ پیوند میاں
 خط لکھ دے جنہاں دے باپ تائیں ساوہ نہیں بیہ گل پسند میاں
 ایس بیلی دے نال دیاہ دیندے جے کرا یہ چوندا دشمند میاں

قاصر عاشق ری عشق دی قدر جان رُتبہ عشق دابہت ہند میاں
 ط۔ طلب کر حق دی باپ کہندا بچہ رکھ نہیں وچہ نظر یسلی
 اگوں باپ دی خاطر جمع کردا سانوں رب دی بے تصویر یسلی
 ساڈا دین یسلی اسلام یسلی ساڈا پیر یسلی دستگیر یسلی
 قاصر یسلی دی ہانہ دی ناٹھ گھٹی گھروں مجنوں آئی تنکیہ یسلی
 ظ۔ ظلم کیتا اوہ بے باپیاں نے یسلی مال اسلام ویاہ دتی
 لوکاں مجنوں نوں آن کے خبر دتی آگ چک برودنوں لادتی
 خط لکھدا ایسے جیف تینوں قول قسم سوگند بھٹلا دتی
 قاصر خط دا ایہہ جواب آیا بھٹہ باپیاں نے ڈولی پاء دتی
 ع۔ عشق دی غیرت کھا مجنوں وانگ روئداسی ابر بہار میاں
 باپ کوں فقیر دے لے گیا کیوں رو وندائے زار و زار میاں
 ہندا یسلی دے داں دی ریاڈ مٹی پاڈ اکھیا ندے وچہ بہار میاں
 قاصر خاک جاں چٹماندے وچ پائی مدوں آو سو صبر قرار میاں
 غ۔ غالب جاں آئیگے عشق ہویا یسلی یار دے دے جانیگے جی
 مجنوں درد فراق دی آہ ماری یسلی کھ دکھا وندی آئیگے جی
 رمزاں مکہ فریب اشارتاں نے دیکھن لوکاں دی نظر بچائیگے جی
 قاصر دیکھ پھر اوہ اسلام آیا مائے مجنوں نوں تیخ اٹھائیگے جی
 خ۔ فضل خدائے عاشقاں نوں ثابت رہندے نے ہر حال
 جیڑے ہتھ نہ وچہ تلوار آئی اوہ خشک ہویا فی الحال میاں
 دوہے ہتھ دے وچ تلوار یکڑی سکا وانگ اوہ رکھ دے ڈالیاں
 قاصر مجنوں نوں اوس معلوم کیتا کرامات دے وچہ کمال میاں

ق۔ قدرت خدا دی ایہہ دیکھو سگوں مجنوں دا اوہ منتہار ہو یا
 مجنوں دعا کیتی تندرست ہو یا در رب دے شکر گزار ہو یا
 پھر طرف او جاڑ دے گیا مجنوں گروے عاشقانہ دے پر دار ہو یا
 قاصر دیکھ پریاں وحشیانہ دے وچہ عاشقانہ دے سردار ہو یا
 ک۔ کول غریب دے یار سارے رکے وچہ او جاڑ دے جاوندے نی
 کل میلے دے کونت وقات پائی نال خوشی دے جاساوندے نی
 لیلے دندی کھیر نیاز میاں لوک بھر بھر کا سے لسیاوندے نی
 قاصر مجنوں سن عثمانک ہو یا پیارے یار اسدا غم کھاوندے نی
 ل۔ لو بھ دیدار دا اوسنوں سی اٹھ و گیا وانگک ہو یا میاں
 مجنوں پکڑ کے ہتھ گدائی کا سا کھڑا بھیس فقیرانہ دے جامیاں
 میلی جان کے مار دی اک ڈوٹی کا سا مجنوں دا بھن دی چامیاں
 قاصر دیکھ پیاوہ نہال ہو یا کیتی جدوں معشوق ادا میاں
 م۔ ماردا ہیران دے وانگک چھالوں جاندا جنگلانہ دے دل ہانگے جی
 مجنوں وچہ او جاڑ دے جا بیٹھا باراں برس گزرے جدوں آئی گئے جی
 اوسک چھتیاں وچہ پکھیر دیاں نے پائے آہلے خوب بنائے جی
 قاصر مجنوں نوں جانکے وکھ سکھا بھی مار کے کو باڑی لکائی گئے جی
 ن۔ نوافل نام یاوشاہ آلا پھر دا کھیسٹ دا اوہ شکار میاں
 مجنوں دی او جاڑ دے وچہ بیٹھا پیارونداسی زار و زار میاں
 نوافل دیکھ اوسنوں بہت پیچھ رہیا مجنوں کیتی نہ کجہ گفتار میاں
 قاصر اک غلام نے خبر دتی مرض عشق دا ایہہ بیمار میاں
 و۔ وچہ عماری بٹھایا مجنوں اک گھلدا خط لکھا سکے جی

آگوں یلی دے باپ نے عذر کیتا تو فل چڑھیا سی طبل جائیکے جی
 کیتا جنگ تے پہلے شکست آئی پھر عاقبت توں فتح یائیکے جی
 قاصر یلیا توں بندھ کے شاہ لے آیا دتی مجنوں دے کول بھائی کے جی
 ۵۔ ہورتھا دی گلشن توں تو فل یلیے تے آپ مشتاق ہو یا
 فکر کیتو سو مجنوں دے مارنے واکیسادوستی وچہ نفاق ہو یا
 گھول زہر شراب دے وچہ دتی وچوں کھوٹا تے توں اتفاق ہو یا
 قاصر زہر گردہ او سنوں اثر کردی جدھے اندر ادوہ درو فراق ہو یا
 ۱۔ لے چالے خراب دے توں تو فل نال بھی پیوند چا میاں
 گھٹ بھردیاں ہی پاش پاش ہو یا زہر گئی اندر بدن چا میاں
 لپے یلی دے یلی توں لے گئے کیتا ادبہاں تے کرم خدا میاں
 قاصر پھر اکھڑا رہیا مجنوں پھرے رو وندا حال تباہ میاں
 الف۔ آئی کے یلی توں مرض ہوئی کیتی غماں نے مار حیران یلی
 مجنوں مجنوں پکار دی پٹی بنجی نام مجنوں دا ورد زبان یلی
 میرے مجنوں توں خبر ہو نچاؤ لو کو مردی اکھیا نال ایمان یلی
 قاصر بڑھے نے جا کے خبر دتی ارج موٹی تیری جند جان یلی
 می۔ یاد جس یار توں یار دیئے او پئے اپنا آپ بھلا دتا
 حال سندیان مجنوں نے آہ ماری نال آہ دے جیو و نجا دتا
 راہ گذر مسافراں حاجیاں نے وچہ جنگلے دے دفنا دتا
 قاصر یلی تے مجنوں دا اکھ قصہ تریاں بیتا ندے وچہ مکا دتا
 تے
 جے ایس سنت سنگھ اینڈ سنر تاجران کتب پشیز چوک متی لاہور

ملکھی دا بھارت اہرت خوش خط با تصویر سرورق نوٹ بلاک کاغذ عمدہ قابل
تعریف مجدد قیمت صرف ایک روپیہ (عصر) :-
ملکھی دا کرشن و چھوٹا - اردو - گورکھی - ہندی قیمت فی تین پیسہ در

خون واپسالہ { یا کیا ت ملکھی رام شاعر لٹانی مشہور عالم قریب
ایک ہزار پنجابی شعروں کا مجموعہ جسکی خوں
دیکھنے اور سننے اور پڑھنے سے ہی معلوم ہوتی ہے - زیادہ تعریف فضول باتوں
کاغذ ہلکا ہے - کاغذ عمدہ رنگین - سرورق چھپا ہوا قابل دید ہے - پنجابی
شعروں کو خوب ہی نبھایا ہے - چند شعر تونہ لکھے ملاحظہ ہوں -

بہت سدا سیدو یار میرا ادب سے جیہا نہ کوئی جہان آتے
میرے یار توں دیکھ کے چند سورج پریشاں پئے پھرن آسمان آتے
یوسف جیسے لکھاں ادب سے ہین تو کر اسائن ہے سخی سلطان آتے
ملکھی یار محبوب دے دیکھنے توں پریاں اوندیاں اوہیے مکان آتے

چین اور بنگال کا جادو عرف لوح طلسم

یہ کتاب بھی دیکھنے اور پڑھنے سے تعلق رکھتی ہے - اس کے مندرجہ ذیل چین
مضمون پر یہ ملاحظہ فرمیں - قیمت صرف چھ آگے - ہندی بھاشا ۱۲ گورکھی اور

ہنگ سے منہ نہ چلے	آگ سے کپڑا نہ چلے	ادمی بی نظر آئے -
گھڑے کا پانی جھانکا	آگ سے بغیر جوار بھونکا	پانی کا دودھ بن جائے
پانی پر چلنا -	لوٹل میں انڈا اٹارنا -	یمنوں کا تاج -
بے بیج	پستان غائب دغیرہ وغیرہ	بہشت بہشت

ملنے کا نسخہ
جے ایس سنت سنگھ اینڈ سنز تاجران کتب خانہ لاہور

B-2440